

ezett be. —
 amél látlak
K. Gy. A
 l, használ-
 ra érdemes
 llek. — **V.**
 nyod férjét
 felétek vis
 szíves ven-
 No lám, az
 kedett! Jól
 a, kiket egy
 ozott. Szi-
 — **Árkövy**
 eked egész
 arzenálisa!
 apot kíván-
. M. Nem
. A levelet
 mint a mely
 zett kíván-
Giza. Az
nek barát
 r 100 ftnál
 Mért hogy
 gttázó elis-
 közéigtat-
 yek mellől
 rá nézett
 Küldj foga-

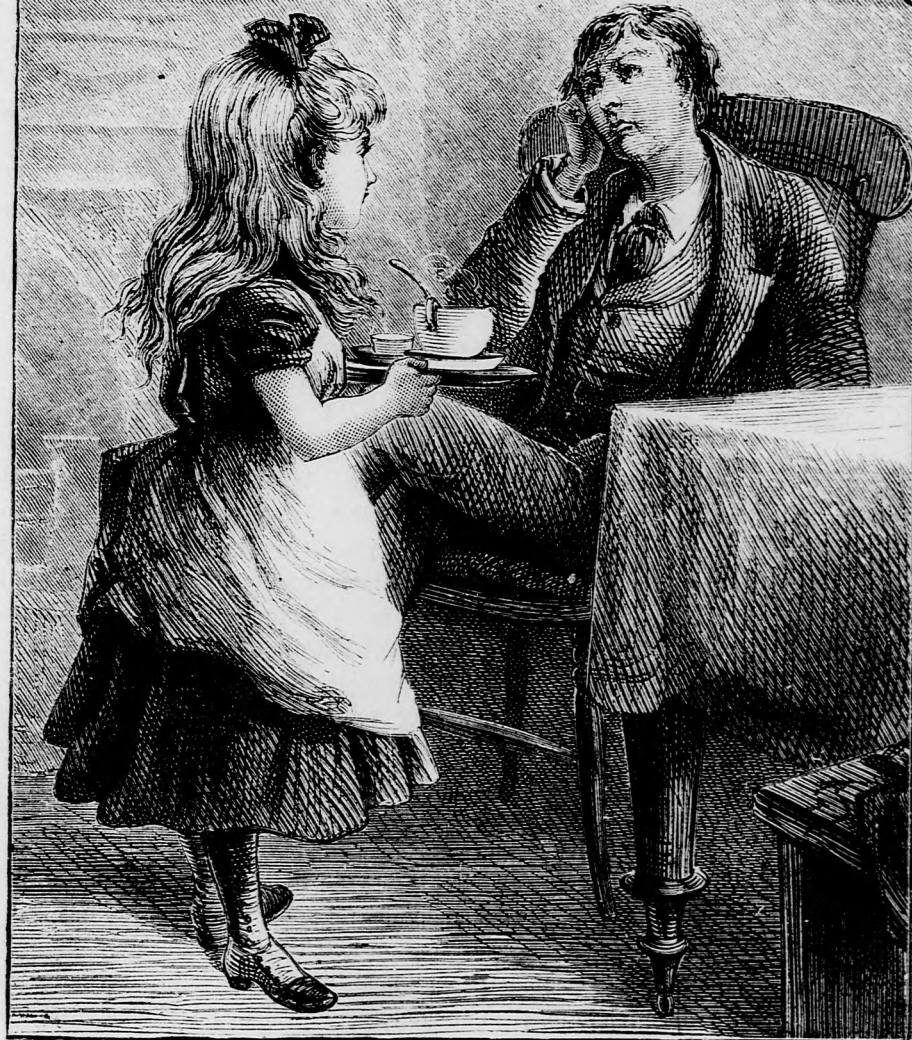
e mocskos,
 s **J. és H.**
 let. Ennél-
E. b.

gyermek
 kr.
 mü napi-

yes ada-
 bácsi.

um épület.
 ten.

KIS KAPU

SZOMORU OZSONNA. (Lásd az 59. lapon.)

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E TÖPRENKEDJÉL azon, kicsikém. Rendben lesz minden. Ott van Jani és Dani; nem is hinnéd, milyen jeles, gondos ficzkók! Mindenkép meg akarják mutatni, hogy ők elvégzik azt, amit te szoktál végezni; mindig ott botorkálnak körülöttem és kérdezzgetik, mire van szükségem, úgy hogy csupa gondoskodásból még szundikálni sem hagy-
nak ebéd után.

Piroska kénytelen volt nevetni, mert elképzelte, hogy azok az ügyetlen fiuk milyen fonákul fognak hozzá, mikor kedveskedni akarnak apának. Persze, tudják is ők apának jól megcsinálni a kávéját, elrendezni a pamlagon a párnákat, annak idején fölnyitni vagy bezárni az ablakredőnyöket! Ezt mind csak Piroska tudja és legföljebb még az öreg dada, a régi hű cseléd. Az a szeleburdi Zsuzska szolgáló bizony nem tudja.

— Majd megtanulja, biztatá az apa. A Zsuzska még örül, hogy megszabadul a vén dadától; fogadkozik szörnyen, hogy majd megmutatja ő, milyen szépen rendben tud mindent végezni, csak ne legyen ott senki, aki mindjárt gáncsolja.

Ekkép a kis beteg lassan-lassan megnyugodott. Atyja pedig nem beszélt aztán sokat, hanem csak gyöngéden simogatta; nagy meglepetéssel és egy kis boszankodással azt vette észre Piroska, hogy alighanem egy jó sort aludt is, mert mikor újra fölnyitotta a szemeit, már esteledett, apja pedig nem volt többé mellette. Bizo-

nyosan haza ment. Helyette ott az ágy melletti széken és asztalon volt mindenféle, ami a betegnek kedves lehetett: egy nagy bokréta rózsza, egy tányér számóca, egy gyönyörű képes könyv. Minden olyan szép, finom volt, hogy Piroska igazán azt gondolhatta, valami tündérke igyekszik a kedvében járni; de hát Piroska azért még sem volt egészen meglegedve, s ebből a fényes tündérlakból elkiváncozott haza, a szegényes, ócska butoru szobába. De azután megnyugodott egy kicsit, mikor egy jó ismerős, kedves hangot hallott: az öreg dada volt ott mellette, a kihez szokva volt kicsi korától, aki őt már sokszor ápolta mindenféle kis és nagy bajában.

A hű öreg cseléd maga is örült, csakhogy persze egyuttal busult és haragosan zsémbelt is.

— Itt vagyok, aranyos kisasszonykám, majd gondját viselem. Nem lesz semmi baj, mondta az orvos ur. No hiszen csak az kellett volna, hogy nagy bolondjába megöljék a mi aranyos kis lányunkat! Meg nem válhatták volna ezzel az egész nagy kastéllyal sem. Pedig ami igaz, igaz; itt már aztán ugyancsak szép és fényes minden. A konyhában meg az ebédlőben annyi ezüstöt láttam, hogy akár a királynak is elég volna. Valami vendégség lesz, de meghagyták, hogy itt e szoba tájékán ne merjen senki se lármázni.

— Oh, dada, olyan jók itt hozzám!.

— Meghiszem. Beszéltem a Bokrosné asszonysággal, nagyon jó asszonyság, mindenről gondoskodik... de úgy is illik, csak a kötelességét teszi. Szép is volna, ha nem tennék, mikor kicsibe mult, hogy meg nem ölték! Ugy kell, hogy itt gyó-

gyuljon is meg. Különben is csak annyi, mintha itthon volna. Ez a kastély hajdan a Darvasék kastélya volt; kár is bizony, hogy most mások az urak benne.

A beszédes öreg nem beszélhetett tovább, mert kihívták vacsorálni. Helyette Bokrosné jött be, még pedig az ő kedves Józsi fiával. Mind a ketten nagy parádéba voltak öltözve, Bokrosné pompás gyémántos és drágaköves ékszereket viselt, Józsi pedig szintén legszebb ruháját viselte, mert vendégség volt a házban. De azért a kis betegről mégsem feledkeztek meg.

Bokrosné gyöngéden megsimogatta Piroskát s így szólt:

— Behoztam a Józsi fiamat is. Minden áron látni akar és tőled magadtól akarja hallani, hogy nem haragszol és nem hiszed, hogy szándékosan tette.

A jámbor fiu maga is akart mondani valamit, talán épen olyanformát, mint az anyja. El is készült rá előre, hogy mit mindent fog mondani, milyen szépen fogja megkérlelni azt a kedves leánykát, kit akaratlanul ugyan, de hát mégis csak súlyosan megsebesített és jó szerencse, hogy meg nem ölt. De mikor ott állt előtte, megint csak úgy járt, mint minden leczkékével, sehogy sem tudta elmondani. E miatt aztán elvörösödött egészen a nagy fülei hegyéig és olyan ügyetlenül, gyámoltalanul állt ott, hogy Piroška, a ki szokva volt testvérei ügyes beszédéhez, fájdalmai közepett is akaratlanul felkaczagott.

— Jaj de nagyon furcsa vagy! mondá.

Más talán megneheztelt volna, ha így a szemébe nevetnek, mikor csupa jó szándékkal jön. De Józsi nem neheztelt

meg, sőt a nevetés kissé visszaadta bátorságát s most már meg tudott szólalni:

— No, ha nevensz, akkor bizonyosan nem haragszol, mondá eléggé okosan. Nem bánom, ha rajtam nevensz is... a testvéreid is sokszor nevetnek rajtam, de én azért mégis szeretem őket... Most csak azt szeretném tudni, mit tehetnék a kedvedre... lásd, szívesen megtennék mindent.

Ez az őszinte jó indulat meghatotta Piroskát. Nem nevetett többé, hanem kezét nyujtá Józsinak.

— Azon ugyan ne busulj, hogy én haragudnám... Dehogy haragszom! Tudom én azt, hogy csak véletlen szerencsétlenség volt. És ti mindnyájan olyan jók vagytok hozzám, hogy még én tartozom hálával.

Igy aztán Józsi és Piroška hamar jó barátságot kötöttek s bizalmasan beszélgettek, mignem Bokrosné azt mondta, hogy elég volt, nem szabad a beteget sok beszéddel fárasztani.

Igaza is volt, mert alig hogy kimentek, Piroskát erősebben előfogta a láz. Az egész éjt nyugtalanul, zavaros álmokkal, meglehetősen rosszul töltötte.

A rosz északának az lett a következése, hogy Piroška másnap is roszabul volt s az orvos szigoruan meghagyta, hogy senkit sem szabad hozzá bebocsátani, még a testvéreit sem. Piroskának ez nem volt kedvére; de mikor a láz, fejfájás előfogta, bizony megfeledkezett mindenről és bele nyugodott, hogy minden úgy legyen, a mint az orvos rendelte. Így aztán a gondos ápolás és teljes nyugalom mellett megint javulásnak indult és harmad-

nap az orvos megengedte, hogy újra bejöhessen Jani, a ki után Piroska nagyon vágyódott. Jani is leste, mikor bocsátják már be, majdnem egész nap ott őgyelgett a kastélyban és a kertben, közbe-közbe játszogatva Józsival, a kit mindenféle játékokra tanított. Csakhogy ebben nem telhetett valami nagy gyönyörűsége, mert szegény Józsi csak olyan élhetetlen volt a játékokban is, mint a tanulásban.

De annál inkább tetszett Janinak, mikor bent volt Piroskánál. A kis beteg lassanként úgy hozzá szokott ahhoz a fényhez, bőséghez, mely környezte, hogy már jóformán észre sem vette. De Jani ki nem fogyott a gyönyörködésből, mikor körülnézett a pompás teremben. Sorra próbálta a selyemmel borított ruganyos karszékeket, aztán oda állt az óriási tükör elé és végig nézegette magát benne, mint valami bálba készülő kisasszony, majd meg a csöngetyűhuzóval babrált és szörnyű módon szerette volna meghúzni, de Piroska idejekorán intette:

— Jaj, meg ne huzd! Mindjárt bejön két vagy három inas és komorna is, lesve, hogy mire van szükségem... pedig nem kell semmi.

Jani tehát abba hagyta és inkább elbeszélte, hogy otthon miképen vannak, mert ez legjobban érdekelte Piroskát. Még soha sem volt távol a háztól és szerette volna apróra tudni, mi történik otthon ő nélküle. Voltaképen azt hitte, nagyon rosszul megy otthon minden, mert hiszen most ő volna a kis házi kisasszony, a kinek gondolkodnia kellene mindenről. Szinte bántotta egy kicsit, mikor Jani afféle szeleburdi fiu módjára

olyanformát beszélt, hogy egy csöppet sem baj, hogy Piroska nincs otthon. Persze, ő ezt csupa jó szándékból beszélte, mert azt akarta, hogy a kis beteg ne nyugtalankodjék.

— Nagyon jól vagyunk otthon, nincs semmi baj. Apa olyan egészséges mint a makk, pompás étvágya van és mindenről gondoskodunk, amire csak szüksége lehet. Már egyszer fel is olvastam neki, de nem kívánta sokáig, amit én őszintén megvallva, nem is bántam, mert szörnyű módon unalmas könyvet olvastatott velem, nem érthettem én abból egy szót sem. Az a haszontalan Dani persze azt mondja, hogy apa azért nem olvastat fel velünk, mert látja, hogy unjuk ezt a dolgot. No, hiszen nem is mulatságos, az bizonyos, de én azért szívesen tenném. Azután segítünk a Zsuskának is, ámbár ez egy szörnyen háládatlan teremtés. Tegnap is, képzeld, csirkét akart sütni ebédre, hát segitettem neki a csirkét elfogni, az a hitvány csibe pedig nem akarta magát elfogadni, én tehát fölkaptam egy dorongot és agyoncsaptam. Erre aztán Zsuzska azt mondta, hogy köszöni az ilyen segítséget, de nem kér belőle, mert az így agyonvert csibét nem adhatja az asztalra.

Piroska jókat nevetett a szeleburdi fiu beszédén; de nem nevetett aztán, mikor Jani így szólt:

— Tegnap még varrtam is... elszakadt a kabátom... nézd, ugy-e szépen összevarrtam.

Az bizony borzasztó varrás volt. Piroska elszörnyűködött, hogy Jani ilyen ruhában jár itt ebben a gazdag uri házban. Erre aztán Jani is vakarta a fejét.

— Persze, nem vagyok valami nagyon gavalléros. De hát az ünneplő ruhámat csak nem viselhetem hétköznap! Magam is gondoltam rá, mikor az imént Bokrosné azt mondta, hogy el ne menjek ozsonna előtt. No, már így csakugyan röstelnék leülni közéjük... inkább azt fogom mondani, hogy nincs étvágyam, nem is szoktam ozsonnálni... ami igaz is... mert otthon akárhányszor nem jut ozsonna.

De mintha ebben a tündér-kastélyban mindenkinek kitalálták volna a gondolatát, épen ekkor belépett egy inas és így szólt:

— A nagyságos asszony kérdezteti, nem szeretnének-e inkább itt kettecskén ozsonnálni... akkor ide hozzuk.

Persze, hogy oda hozatták s olyan pompás ozsonna volt, hogy Jani bizony sajnálta volna, ha elesik tőle.

Ozsonna után komolyabb dologról tanácskoztak; arról, hogy Piroska másnap talán már haza mehet. Megjön Marcsi, a legöregebb testvérök, akkor aztán mindnyájan együtt lesznek és megint vígan töltik a szünidőt, mint régen. Mikor aztán este felé az orvos eljött, Piroska el is mondta ezt a szándékát.

Csak hogy az orvos még nem akarta megengedni. És nem akarta engedni a jó Bokrosné asszony sem, a ki nagyon megszerette a leánykát s nem akart tőle egyhamar megválni. Másnap, mikor Piroska apja szintén azzal jött, hogy haza viszi a leánykát, Bokrosné semmiképp sem akart bele egyezni.

— Ugyan miért sietni vele oly nagyon? Még nem gyógyult meg egészen, még szüksége van gondos ápolásra. Itt

a szobában feküdni unalmas ugyan, de most már fölkelhet néhány órára, leviszszük a kertbe, azután majd megkocsikáztatjuk, ez nagyon kellemes szórakozás lesz neki. Aztán a testvérei eljöhetnek, a mikor csak akarnak; akár egész nap itt lehetnek mellette. Magam is szeretem, ha itt vannak, legalább az én Józsi fiamnak lesznek játszótársai.

— Kegyed nagyon szives, felelé Darvas ur. De már nagyon is sokáig élünk szivességével, ez az én kis betegem már rég alkalmatlankodik itt.

— Ne mondjon ilyet, kedves szomszéd ur. Csak kötelességünket teljesítjük, mikor Józsi fiam hibáját jóvá tesszük. Egy szó mint száz, én a kis leányt addig nem adom, míg olyan teljesen egészséges nem lesz, mint volt a baleset előtt.

Ez teljes jó szívből volt mondva, az orvos szintén Bokrosné asszony mellé pártolt s azt Darvas ur is kénytelen volt belátni, hogy Piroskának jobb dolga van itt betegségében, mint volna otthon a szegényes házban.

De Piroska még sem volt ezzel megelégedve. Nem mutatta ugyan, a világért sem akarta volna hálátlansággal sérteni a jó embereket, kik oly szívesen gondját viselik; de mikor atyjától bucsuzott, még is könyezett egy kicsit, mert hát lehet nagyon jó másutt is, de mindig csak otthon legjobb.

— De aztán nem fogtek egészen elfelejteni, ugy-e apácska?

— Lehetne is azt, te bohó gyermek! Hiszen egész nap keresünk a házban, mindenkinek hiányzik valami, hogy nincs ott Pirike. A fiuk egész nap unatkoznak.

zsörtőlódnek, hogy nem ér semmit a vakáció, ha nincs ott Pirike. Hát csak iparkodjál, hogy mentül előbb teljesen meggyógyulj és haza kerülj.

Piroska iparkodott is és sikerült is neki, mert napról-napra jobban lett. Már vagy két hete mult annak, hogy megsebesült és már körülbelül mindenki úgy vélte, hogy a kis leány meggyógyult, csak Bokrosné nem akarta elhinni. Mert ha meggyógyult, akkor haza mehet, a jó asszony pedig szerette volna mentül tovább magánál tartani Piroskát.

Most már Piroska nem türelmetlenkedett annyira, mert tudta, hogy otthon minden rendben van. Az öreg dada most már nem töltötte itt vele az időt, nem volt rá szükség, mióta Piroska kijárhatott; volt itt elég cseléd, a ki készséggel szolgált neki. Otthon pedig a hűséges öreg dada jó rendben tartott mindent. Aztán haza érkezett már Marci is, a ki a legöregebb volt a testvérek közt és úgy félig-meddig okosabb is, tehát féken tartja Janit meg Danit, hogy ne nagyon sok alkalmatlanságot okozzanak a beteges apának. Így tehát Piroska nyugodtan maradhatott itt a kastélyban, a hol oly gyöngéd figyelemmel viselték gondját. És bizony hálátlanság is lett volna, ha elégedetlenkedik, mikor mindenki a kedvét kereste. A jószívü Józsi már épen nem is gondolt egyébre mint Piroska mulattatására; valóságos rabszolgája volt s abban telt legnagyobb öröme, ha Piroskának valami szolgálatot tehetett.

(Folytatása következik.)

A T I T O K.

— Elbeszélés. —

SZENT ünnepnap volt s a kis városka ájtatos népe kifelé jött a templomból, már persze a ki bent is volt. Valami nagyon sokan nem voltak, abból az egyszerű okból, mert nem fértek be sokan. Szerény templomocska volt az, de a városka is kicsi volt, hát így csak beérték volna vele. Hanem a jó öreg tisztelendő urnak mégis volt egy nagy szomorúsága, még pedig az, hogy a templom orgonája végkép elromlott. Vagy nem szólt, vagy pedig úgy szólt, hogy rettenetes volt még csak hallani is. Inkább nem is szólaltatták meg hát, hogy ne rontsa az ajtatosságot.

Épen most is, a mint a tisztelendő ur a miséről haza indult, erről beszélt Szendei urral, kivel a templom előtt találkozott. Szendei volt a kis város leggazdagabb embere. Nagy gyára volt, melyben egész sereg ember dolgozott s mely nagyon jól jövedelmezett. De azért senki sem irigykedett a gazdag gyárosra, mert ha tudták, hogy gazdag, azt is tudták, hogy derék, jótékony, istenfélő ember, a ki a maga bőségéből szívesen juttat másoknak. Most is effélen járt az esze, mert így szólt az öreg lelkészhez:

— Mégis csak nagy kár, hogy nem hallunk többé szép orgonaszót a templomban. Pedig az nagyon hozzá tartozik az ajtatossághoz.

— Persze, persze; de mit tegyünk? felelé a lelkész. A városka szegény, az új orgona pedig sokba kerülne, nem telik rá.

— Már pedig annak meg kell lenni. Én magam fogom megszerezni. Ugy is gondolkoztam már, mit tegyek majd egy szép emléknappom örömére. Tudja, tiszteendő ur, nem sokára megtartom az ezüstenyegzőmet s hálát akarok adni a Gondviselésnek, hogy olyan boldoggá tett a családommal. No hát akkorra ott lesz az új orgona a templomban.

— És akkor fog először szólani, az nekünk is örömmel lesz; mondá nagy örömmel a jó öreg lelkész.

Mindjárt tanácskoztak is, hol és milyen orgonát kell megrendelni s Szendei azzal bucsuzott, hogy még ma ír az orgona-építőnek és megrendeli az orgonát.

— És bizony, Isten áldása lesz e tetten, mondá a lelkész.

A gyáros aztán nejevel és fiával megindult haza felé. Az utcasarkon fia, a tizenhárom éves Elek, egyszerre csak bucsut mondott és balra fordult.

— Hová, háová, barátocskám? kérdé apja vidáman.

— Benézek egy kicsit Károlyhoz, felelé Elek.

— No, azt nem bánom. Szeretem, ha tartod velem a barátságot. Károly derék fiú s ha szegény is, de ember lesz belőle, ha tovább is így halad. Hívd meg délutánra ozsonnára.

Károly egy szerény sorsu iparos fia volt, ki korán árvaságra jutott. Apja, anyja meghalt. Szerencsére mégsem maradt elhagyottan, mert voltak jó rokonai. Először is itt volt nagybátyja, Menyus bácsi, a ki éppen a Szendei gyárának volt egyik régi, szorgalmas és derék munkása. Neki magának is több gyermeke volt és

szerény keresete mellett biz az ő házikójában nem volt valami nagy bőség; de hát a hol öten jóllaktak, jutott még a hatodiknak is, és Menyus bácsi jó szívvél látta magánál a testvére fiát. De nem is kellett róla egész éven át gondoskodnia. Volt Károlynak egy nagynénje is, Babi néni. Ez nagyon másforma volt ugyan, mint a szegény munkás Menyus bácsi. Módos özvegy asszony volt, a maga házában lakott és kissé kényeskedett is a jó módjával, nem szeretett találkozni szegény sorsu rokonaival. De azért nem is volt éppen rossz szívé és az árva Károlyról már éppen örömet gondoskodott. Ugy egyeztek hát meg, hogy Károly mindig félévig Menyus bácsiéknál lesz, félévig pedig Babi néninél.

Károly, őszintén szólva, sokkal jobban szerette volna, ha nem kellett volna felváltva itt meg ott lennie, hanem ha állandóan Menyus bácsinál maradhat. Az igaz, hogy itt bizony nem válogathattott holmi jó csemegékben, nem élt uri módon, hanem csak úgy szerényen, mint a hogy szegény emberek szoktak. De ha nem volt bőség a házában, volt ám jó kedv és meglegeedés. Az apa a nap nagy részét a gyárban dolgozva tölté, ezalatt pedig otthon a többiek is szorgalmasan végezték a dolgukat, a nagyobbik fiú iskolába járt, testvérhuga a ház körül is segített már az anyjának, éppen a legkisebbik gyermek töltötte az idejét pusztán játékkal. De mikor elkészültek a dolgukkal, a többiek is vigán neki fogtak a játéknak és Menyus bácsi és felesége még segítették, mert örömük telt a gyermekek vidámságában. Károlyt pedig mindnyájan

jóformán legjobban szerették. Mert ő volt a gyermekek közt a legügyesebb, legderékabb és mindig csak jóra tanította a kisebbeket; tanulásnál, munkánál mindig csak úgy boldogultak, ha Károly volt velök.

— Ugy van rendjén mondogatá Menyus bácsi. Károly a legöregebbik köztök, neki kell jó példával elől járni.

Ezt azért mondta, hogy Károly el ne bizakodjék, de voltaképen jól tudta, hogy nincs mit félni. Mert a mily derék, ép olyan szerény volt és hálás a jótevő rokonai iránt.

Hálásnak hálás volt ő Babi néni iránt is; de mi tagadás benne? — nem szeretett oda menni a nénihez. Mikor arra került a sor, hogy már félesztendőre Babi nénihez kell mennie, bizony olyanforma arcot vágott, mint a ki vadalmába harapott. Pedig a néni is szívesen látta és a néni vásárolt neki mindent, amire csak szüksége volt: ruhát, könyveket, írószert, néha még egy pár tizeskét is adott neki. Ez mind nagyon szép és jó volt, Károly hálás szívet is fogadta, de hát azért mégsem tehetett róla, hogy a néni házában nagyon nem jól érezte magát. Mert Károly, ha ren-

des, pontos, illedelmes fiu volt is, de nem volt afféle alamuszi gyerek, hanem szerette a vidám játékot, dalolgatást, sza-

ladgalást; már pedig Babi néninél erről szó sem lehetett. Ott szörnyű módon csendesnek és rendesnek kellett lenni. a szo-

bában egy helyen ülni és szótlanul tanulni, dolgozni; az udvaron szépen lépésben sétálni és a világért sem lármázni; pajtáso-

Igy aztán nem is lehetett csodálni, hogy Károly nem igen szerette ezt a csendes, unalmas életet és vágyódott vissza Menyus bácsiékhöz.

Végre nagy sokára meg is jött a várva várt nap és Károly megint vissza került a szegényebb, de vidámabb hajlékba, hol megint boldogan teltek napjai. Csak az a gondolat zavarta meg néha, hogy majd ismét vissza kell mennie Babi nénihez. Nem is állhatta meg, hogy egyszer föl ne kiáltson:

— Jaj bácsikám, édes nénikém! Mért is nem maradhatok én mindig itt.

— Az bizony jobb is volna! mondák mind a gyerekek. Édes apa, maradjon Károly mindig itt nálunk.

Menyus bácsi kissé zavarban vakargatta a füle tövét.

— Hiszen kedves fiam, én magam sem bánám, de hát... bajos az...

Nem mondta ki, mért bajos, a gyerekek nem is értették, de Károly megértette. Ő jól tudta, hogy ha Babi nénivel elrontja a dolgát, abból nagy kára volna neki is, de Menyus bácsinak is. Mert a néni gondoskodott eddig mindenféléről, ami

kat nem volt szabad a házhoz hívni, de elmenni sem volt szabad, mert a néni mindig tudni akarta, hol van és mit csinál.

pénzbe került. Menyus bácsi pedig örül, ha a maga gyermekeiről tisztességesen tud gondoskodni.

De azért mindnyájoknak az volt a kívánságuk, ami Károlynak s a Menyus bácsi jó felesége így szólt a férjéhez:

— Hátha mégis lehetséges volna? Beszélni kellene azzal a kevélykedő Bábival. Hiszen ő ugy sem szereti igazán, hogy Károly ott lábatlankodik a házában. Hát engedje ide nekünk egészen és ő csak vegye meg a fiunak, amire épen szüksége van.

— No, megpróbálom, beszélek vele; mondá Menyus bácsi.

A legközelebbi vasárnapon fel is öltözött legszebb ruhájába, mert hát tisztességesen akart beköszönteni a gazdag rokonhoz. És mikor aztán ott volt Bábí néninél, nyugodtan szépen kezdte elmondani, mi járatban van. De biz' ezzel nem jól járt, mert Bábí néni sértődve és boszankodva szakítá félbe:

— Ugy? Hát a drágalátos urfinak nem tetszik nálam? No, akkor hát csak menjen oda, a hol jobb neki. Én megtettem érte mindent és úgy gondoltam, hogy nem is éhezik nálam...

— Oh dehogy! szólt Menyus bácsi mentegetőzve. Hiszen ő a viláért sem panaszkodik, mintha itt nem jól tartanak...

— Nagyon szép tőle. Gondolom, be is érheti vele, ha az én asztalomnál ebédel.

— De be ám! Csakhogy tetszik tudni kedves sógorasszony, az ilyen fiatal gyerek mást is kíván... szereti, ha pajtásai vannak...

— Persze, a kikkel holmi vásott csinyeket követhet el, Meghiszem azt, hogy ezt szeretné; csakhogy nálam ren-

desen és tisztességesen kell viselkednie. Ez persze nincs inyére.

Menyus bácsi kissé megboszankodott, de még uralkodott magán.

— No, ami a rendet és tisztességet illeti, hát arra én is rászoritom a gyerekeimet és így Károlyt is, ámbár nála nincs is szükség intésre, mert ő igen derék fiu.

— Annál jobb. Csak maradjon is olyannak. Ha pedig nem szeret nálam lenni, hát ne is jöjjön ide többé. Tartsák maguknál, gondoskodjanak róla. Tőlem ugyan nem kap többé egy fillért sem, mig bünbánólag nem tér hozzám, és meg nem követ.

Menyus bácsi még próbálkozott, hogy valamiképp rendbe hozza a dolgot, de a gógös Bábí néni szóba sem állt többé. Kedvetlenül távozott tehát Menyus bácsi és otthon aztán a többieknek sem volt valami jó kedvök mikor megtudták a dolgot.

— Mert utoljára mégis csak az lesz belőle, hogy Károlynak vissza kell térnie Bábí nénihez, még pedig szépen alázatosan meg is kell őt követnie, mondá Menyus bácsi. Nem tehetek róla, nincs módomban, hogy végkép és mindennel gondoskodjam róla. Nem telik. Hej, volnék csak felügyelő a gyárban!.. Akkor olyan fizetésem volna, hogy mindenre telnék.

— Bizony meg is érdemelned ezt az állást, mondá a felesége. Olyan régi hű embere vagy Szendei urnak.

— No persze! Hát a mostani felügyelőt elcsapja a kedvemért? Az nem lehet. Kettőre pedig nincs szükség.

Az igazlelkű, becsületes Menyus bácsi a világ minden kincseért sem akart volna olyat, hogy miatta másnak baja legyen. Be is érte a maga szerény sorsával, eddig nem is elégedetlenkedett, de most mégis kissé busította, hogy azért a derék Károly gyerekért nem tehet annyit, mint szeretne.

Kedvetlensége még másnap is meglátszott rajta, mert a mint a gyárban javában végezte a dolgát, az ott járó Szendei ur egyszerre csak megszólítja:

— No, öreg Menyus, mi a baj? Olyan bus képet csinál, mintha nagy beteget volna a házában.

Szendei ur igazán jószívű és éles szemű gazda volt. De most aligha előre nem tudott mindent. Mert Károly egy osztályba járt Elekkel, s mint jó tanulók, esténként összejöttek, hogy dolgozataikon együtt törjék a fejöket. És tegnap este Károly beszélgetés közben elmondta a baját Eleknek, Elek pedig az apjának s így Szendrei nagyon jól tudta, mi busítja hűséges régi munkását. Nem is várta, hogy Menyus bácsi megmagyarázza, hanem mosolyogva mondá:

— Nem szeretem a szomoru munkást. Hát megpróbálom, nem segíthetek-e? Tudja mit, öreg Menyus? Mától fogva felényivel nagyobb lesz a fizetése. Mit gondol, segítve lesz a bajon?

Menyus bácsinak fölragyogott az arca. Alig talált köszönő szavakat.

— Az Isten is megáldja, jó uram, mondá. Nem magamért mondom, hanem azért a jó fiúért, Károlyért. Most már őt is eltarthatom...

— Azt akarom, felelé Szendei ur. De derék embert is neveljünk belőle.

Mikor Menyus bácsi otthon is elmondta a jó hirt, olyan öröm lett, hogy majd fölvetették a házat. Csak maga Károly inkább könyezett az örömtől s nyakába borult Menyus bácsinak, megfogadva, hogy mindig hálás lesz iránta és a nemes jószívű Szendei ur iránt is.

Ekkép úgy látszott, hogy minden a legszebb rendben van. Pedig épen ebből a jó fordulatból következett aztán valami, amire egyikök sem számított s ami ugyancsak megrontotta mindnyájoknak a kedvét.

Károly, mióta tudta, hogy Elek atyja mily nemesen járt el, csak még inkább ragaszkodott Elekhez. Elválhatatlan barátokká lettek. És senki sem hitte volna, milyen bajt hoz ez a barátság.

(Folytatása következik.)

SZOMORU OZSONNA.

(Képpel a czimlapon.)

MÉG CSAK reggel volt, már alig találta Emmike a helyét. Nem is csoda, mikor mára várták haza Aladárt, a testvérbátyját, a nagy Aladárt, a ki már büszke diák ember. Nem minden kis lánynak van ilyen bátyja. De csak délután fog megérkezni, addig pedig ugyancsak nehéz kivárni az időt.

Lassacskán azonban mégis csak elmult egyik óra a másik után és megjött Aladár. A kis Emmi szinte röpiült eléje és nem vette rossz neven, hogy Aladár nem látszott annyira örülni, nem is volt olyan vidám. Persze, az ilyen nagy diák már sokat tart a tekintélyére. Az apa és a mama is komolyak maradtak, de hát az öregek nem is tudnak már annyira örülni, mint a fiatalok.

Emmike mindezzel nem törődött, hanem miután összecsókolta szeretett bátyját, így szólt:

— Főztünk ám neked pompás csokoládét ozsonnára... én mondtam... mert tudom, hogy szereted. Csak menj a szobádba, mindjárt beviszem magam.

Aladárnak előbb az apával kellett menni s beszélgettek valamiről; de azért már ott volt a szobában, mikor Emmike a csokoládéval belépett.

— Nagyon jó! Megkóstoltam... nagyon fog ízleni, meglásd!

De amint Aladárhoz ért, majd kiejtette a csészét ijedtében. Olyan keserves, mogorva képpel ült ott Aladár az asztalnál, mintha siralomházban ülne. A pompás csokoládéhoz pedig hozzá sem nyúlt.

Emmike csak várt, várt sokáig, aztán elbusulva mondá:

— Oh! Hát nem kell? Haragszol rám? Mivel bántottalak?

— Dehogy bántottál, felelé Aladár kelletlenül.

— Hát ki bántott?

— Eh, nem bántott senki.

— De igen, valami bajodnak kell lenni. Miért nem kell a jó csokoládé?

— Nem érdelek én semmi jót.

— Oh, akkor hát te követtél el valami rosszat!

— Igen hát no! Csak ne faggass!

— De igen, faggatlak! Mert én szeretlek, hát azt akarnám, hogy ne legyen bajod... s ha már benne vagy, hát ki is menekülj belőle.

— Persze, mintha lehetne. Te azt nem érted, kedves kicsikém. Rosz társak közé kerültem és elhanyagoltam a kötelességemet. Mikor beláttam, már későn volt, rossz bizonyítvánnyal tértem haza s szüleink haragusznak rám.

— Hm, hm... ez baj! De nézd csak, egyszer én is jártam úgy, hogy nagyon megharagudtak rám, de én nem duz-

zogtam, nem dultam-fultam, hanem igazán megbántam a hibámat, bocsánatot kértem és megígértem, hogy nem teszem többet. Nem is tettem én azóta. Mindig vidám és boldog vagyok, mert szüleim rég megbocsátottak.

Aladár fölugrott. Egy pillanatig habozott, aztán megölelte Emmikét.

— Igazad van! Te sokkal jobb és okosabb vagy. Ugy teszek.

Elsietett s egyenesen atyjához ment. Jó félóra mulva jött elő, még mindig komolyan, de nem oly keserves arccal többé.

— Rendbe hoztam s ezentul soha sem lesz többé ilyen baj.

Emmike tapsolt, de aztán megint csak megjegedt.

— Jaj! De a csokoládé elhült ám! Melegítve nem lesz jó. Mit gondolsz?

— Azt, hogy most az egyszer úgy is jó lesz. Jövőre nem fog elhülni, mert jóra leszek érdemes!

GYERMEKBÁL.

*LGA, szöske Olga
Megy táncz vi-
galomba.
Kis fiúk, leányok
Mind követik
nyomba.*

*Idáéknál lesz ma
A gyermek-mulat-
ság,*

*Nagyok példájára
Egymást mulattatják.*

*Foglalkoznak máris
Első francziára,
Majd gyors keringőre,
Polkára, csárdásra.*

Söt lesz füzértáncz is —
Tudják már előre;
Olga bátyja, Sándor
Lesz a vezetője.

Lesz cotillon-rendjel,
Lesz virág-bokréta,
Azután a házon
Végig zajos séta.

Lépcsőn fel alá is,
Teremből szobába —

Meg aztán, nem bánják,
Kamrába, konyhába.

Szóval: mentül hosszabb,
Mentül bolondosabb —
A kis bálozóknak
Csak annál okosabb.

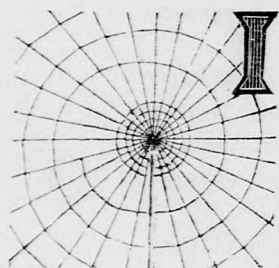
Mert a tánczolásból
Az apróság éhes:
Következik rája
Vacsora bőséges.

Vacsora hegyébe,
Hogy ne legyen ártás:
Jön a kopogós, vig,
Bokorugrós csárdás.

Ezzel aztán vége —
Husz percz pihenés, és
Általános bókkal
Vidám hazatérés.

A NYOLCZ LÁBU MESTER.

IGAZÁN hiába próbálom... nem lehet... hiába, hát nem lehet! Ha estig itt ülök is, mégsem tudom megcsinálni.

Danika sopánkodott így, ott ülve a számtani feladványa mellett, melyet megcsinált ugyan, de rosszul. Maga is látta, hogy rosszul van, kereste a hibát de nem találta. Vagy talár. nem is kereste igazán komolyan,

mert azon járt az esze, hogy most milyen jó volna pajtásaival játszani; de a mama nem engedi, azt mondta: első a kötelesség, aztán jöhet a mulatság. És mikor hallotta a sopánkodást, akkor sem szánta meg, hanem így szólt:

— Már én bizony szégyelném, hogy olyan kis számfeladvány kifogjon rajtam. Ha komoly figyelemmel látnál hozzá, meg is csinálnád hamar. De minduntalan azt látom, hogy amoda bámulsz az ablak melletti bokorra. Mi van ott?

— Oh... semmi... csak egy elnézegettem... egy pókocskát.

— No's tanulhatnál tőle. Épen most adhatna neked jó leczkét.

— A pók? Nekem? Már ugyan miképen, mamácska? Hisz a pók nem tud számolni... és különben is olyan förtelmes jószág.

— Ezt csak azt mondja, a ki nem ismeri, nem figyelte meg. A pók igen ügyes és érdekes kis teremtes. Nézd meg csak jól a hálóját, mily ügyesen, mily szépen szövö és hozzá még mily fáradságosan is!

— Sokáig tart, míg elkészül vele?

— Egy-egy háló készítése is sok munkájába kerül, bár az még nem volna nagy baja. De minduntalan újra kell kezdenie, mert minduntalan tönkre teszik a munkáját. Néha már egy-egy erős szélroham is széttépi, vagy zápor lemossa, ha a szabadban van a hálója. Mert nem minden pók tanyáz a falakon. Van sok olyan fajta, mely a szabadban, bokrok közt szövö hálóját. Itt sokszor a röpkedő madarak is széttépi szárnyaikkal, sőt még egy-egy erősebb dongó is, ha bele téved; rövid vergődés után odább száll, szétulva az egész hálót. De a pók nem csügged, újra kezdi a munkát s ha másnap megint baj éri, harmadnap ismét hozzá fog; ha egyik helyen nem boldogul, mást keres, de addig nem nyugszik, míg rendben nincs a dolga. Ezt tanulhatnád el attól a piczi jószágától, melyről oly megvetéssel beszéltél.

Danika kissé meg volt akadva, hogy mi kifogást találjon, mert az már mégis furcsa, hogy egy hitvány kis pók különb legyen? Talált is valamit.

— Oh, kedves mama... csak hogy a póknak nagy szüksége van ám a hálóra, azzal fogja meg a legyeket, különben nem tudna megélni.

— Igazad van. A háló az ő eszköze épen úgy, mint az embernek az ismeretei, melyekkel meg tudja szerezni, amire szüksége van. De kitartás nélkül ez ismeretekhez nem lehet hozzá jutni s aki bele ünna a fáradságba, úgy járna mint a pók, mely röstelné újra szövö hálóját. Egy híres hadvezér is hajdanában egy kis póknak köszönhette győzelmét. Több veszített csata után futásközben egy pajtában pihent meg. Amint komoran feküdt ott a földön, látta, hogy egy pókocska javitgatja elrontott hálóját. Ekkor a vezér ilyenformát gondolt: »Ki tudja, hányadszor teszi már? Ha tizszer elrontják, tizenegedszer fog bele, mert csodálatos kitartása van ennek a piczi lénynek!« És ekkor szégyelte, hogy

ő ne tudna kitartó lenni. Össze szedte seregét, új csatát próbált és győzött.

— Kedves mama, én is így fogok tenni. Megbirkózom ezzel a feladvánnyal.

Hozzá fogott és ime, most, hogy komolyan látott hozzá, mindjárt megtalálta a hibát. Aztán szorgalmasan kitartással dolgozott és végre készen volt a feladvány, melyről az előbb azt mondta, hogy estig sem készül el vele. Most pedig estig még egy nagy sort játszott is pajtásaival.

MEDVE-BÖRTÖN.

(Képpel az 55—56. lapokon.)

AZ BIZ a, valóságos medvebörtön. És maczko barátaink, ha már épen választaniok kell, inkább választják az ilyen börtönt, mint az olyan szűk ketreczet, melyben mozogni sem tudnak. Persze, ha igazán választhatnak, hát akkor egyik sem kell nekik, hanem ott maradnak a maguk tanyáján, az ős rengetegben. Ott találnak barlangot, melyben meghúzódhatnak és télen át ugyancsak nagyot alusznak. Az nincs oly szépen kiépítve, de mégis jobb. Mert abból akkor lehet kimeneni, amikor tetszik.

Minden igazi nagy városban van állatkert és minden állatkertben van medve, néha több fajta is. Mert a medve szép állat, mindenki szereti nézni, természetesen csak mikor tudja, hogy a hatalmas fenevad nem okozhat veszedelmet.

A medve rendszeren igen békességesen türi a fogságot. Nem igen türelmetlenkedik, nem dühöng, csak imbolyog köröskörül, jobbra-balra a börtönében és várja, hogy jöjjön valaki, aki egy darab kenyeret vagy zsemlyét vagy egy almát dobjon neki. Még vad állapotban is, ha csak nem nagyon éhes vagy föl nem ingerelték, meglehetősen jámbor jószág és nem támad, ha őt nem bántják. A fogságban pedig egészen hozzá szokik az emberek látásához, és ha valaki közeledik, épen nem fenyegeti, nem dühöng, hanem békességes

szándékkal bámulja és azt várja, hogy kapjon valamit. Ad is neki szívesen mindenki.

A legtöbb állatkertben erős rostélyu ketreczet készítenek a medvék számára s megvannak ők ott is jól, nem feszegetik a vasrostélyt. Több nagy állatkertben azonban mesterséges vermet építettek számukra, ott aztán úgy érezhetik magukat, mintha erdei barlangukban volnának. Ez még biztosabb is, mert a magas falon föl nem mászhatnak, ki nem törhetnek semmiképen. A verem olyan tágas, hogy kényelmesen sétálhatnak benne. Van benne medence is, tele vízzel, mert a medve szeret vízben pacskolni. Aztán van a verem közepén magas mászó rud, hogy a mikor kedve tartja, a kapaszkodásban is gyakorolhassa magát. Persze a mászó rud oly messze esik a faltól, hogy ha a tetejére mászik is medve koma, onnan nem ugorhat ki a szabadba.

Ha látogatók jönnek, a magasból nézik, mit csinálnak a maczkók odalent. Egyik-másik medve ilyenkor fölkapaszkodik a mászórudra, hogy közelebről lássa vendégeit és elkaphassa, ha botra tüzve valami jó falatot nyújtanak neki. Mert oda lent rendszeren többen vannak, az oda ledobott jó falaton veszekedni kell, melyikök kapja meg.

De az ilyen medve-börtönnél a látogatónak mégis vigyáznia kell, hogy mikor a kerítésre támaszkodva letekint, le ne ejtsen valamit, amit nem a medvéknek szánt. Mert ami oda leesett, azt ugyan vissza nem kapja többé. Ni, az a fiú is ott a képen ugyancsak sopánkodhatik, mert kalap nélkül fog haza sétálni. Nem vigyázott, leejtette a kalapját s ennek most mindjárt drága dolga lesz. A medvék rárohannak és versenyezve iparkodnak, hogy elkaparítsák, mert azt hiszik, valami nagy zsákmányt kaptak. Mikor pedig meggyőződnek, hogy biz az nem enni való, csupa boszuságból tépik darabokra.

KOCZKA-REJTVÉNY.

Á	Á	Á	A	D
D	K	L	L	
M	U	U		
R	R			
R				

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy felülről lefelé és jobbról balra ugyanazt a szót fejezzék ki. 1. Híres török szultán neve. — 2. Hegylánczolat. — 3. Jó ízű nagy bogár. — 4. Ami ilyen, az nem valódi. — 5. Egy betű.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 2-dik számában közölt számtani rejtvény megfejtése:

5	10	20	25	40	100
10	20	25	40	5	100
20	25	40	5	10	100
25	40	5	10	20	100
40	5	10	20	25	100
100	100	100	100	100	

Helyesen fejtették meg: Podmaniczky Elma, Kelemen Ilonka, Balassa Gusztáv, Krausz Ilona és Sándor, Méhely Mariska és Kálmán, Gregersen Lily, Rutterschmidt Irma és Károly, Sztankóczy Lenke, Reich Irénke, Takách Zoltán, Conlegner Józsi, Lóvy Rózsika,

Schlésinger Alfréd, Dratsay Margit, Goldstein Jolán, Schiller Paula, Vido vszky Feri, Uferbach Gizella, Blau Jolán, Weismann Béla, Kohn Gizella, Oszkár és József, Madarász Mariska és Olga, Riszdorfer Erzsike, Bartók Béla, Szent-Ivány Egon, Reich Béla, Zádor Ervin, Grossmann Ella és Alfréd, Weiss Jolán, Ungár Erzsi, Fernbach Róza és Zsuzsika, Heinrich Margit, Vertán Béla, Deme Laczi, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Váczy Mariska, Paukovich Serena, Krausz Imre, Freibauer Rosina és Eduska, Illyés Erzsike, Hay Piroska, Bozó Antal, Czibulya Gyula, Weisz Etel és Sándor, Messzer Rezső, Rásky Etelka, Rosenberg Katinka és Mátyás, Domány Emma, Mariska és Jani (hiányosan), Szilvássy Elemér, Reich Mátyás, Divéky Adorján és Ödön, Korsós Etelka és Lajos, Pfitzner Sándor, (hiányosan), Ehrenfeld Giza, Stankovits Anna, Klein Malvinka, Grün Berta, Pollák Alfréd, Skvorcz (?) Har : (?) (nevedet ird ki olvashatóan, különben jövőre nem közölhetem. F. b.) Reimann Klára, Gaál Anna, Deutsch Edith, Fried testvérek, Stein Andor, Czinner Sándor, Jobbágy Iván, Donath Hermance, Graf Elemér, Tafler Emil, Mauthner Nándor és Zoltán, Maszalovics Irén (most kivételképen közlöm, de jövőre tintával irt levélben küldjed be a megfejtést, különben nem közölhetem. F. b.) Seidler Irma, Titze György, Pinkász Josefina, Brüll Szidi és Imre, Guardarony? Béla (nevedet olvashatóan ird ki. F. b.) Schlichter Misi, Hubay Kálmán, Draskóczy Mariska és Béla, Pütkösti Lajoska, Hertzka Josefina, Elza és Rezső, Szél Erzsike, Urszinyi Katinka és Józsi, J. Dienes Matild, Halász Móricz, Bartholomeidesz Zoltán, Petrovits Aliu és Gizella, Hogyarossy Gizella, Janovits Margit (hiányosan), Mailáth Paula, Séligmann Ilona, Ribíánszky Erzsike, Wilhelm Hilda és Dezső, Tersánszky Máli és Ilona.

*

A »Kis Lap« XXXV. kötet 27-dik s a XXXVI.1-ső számában közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték: Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Váczy Mariska, Seidler Irma, Stein Géza.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakoztak: Halász Móricz 1 frt., Conlegner Józsi 50 kr., Ghyeczy Ella 1 frt., ifj. Ghyeczy Dénes 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« ezimű napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.